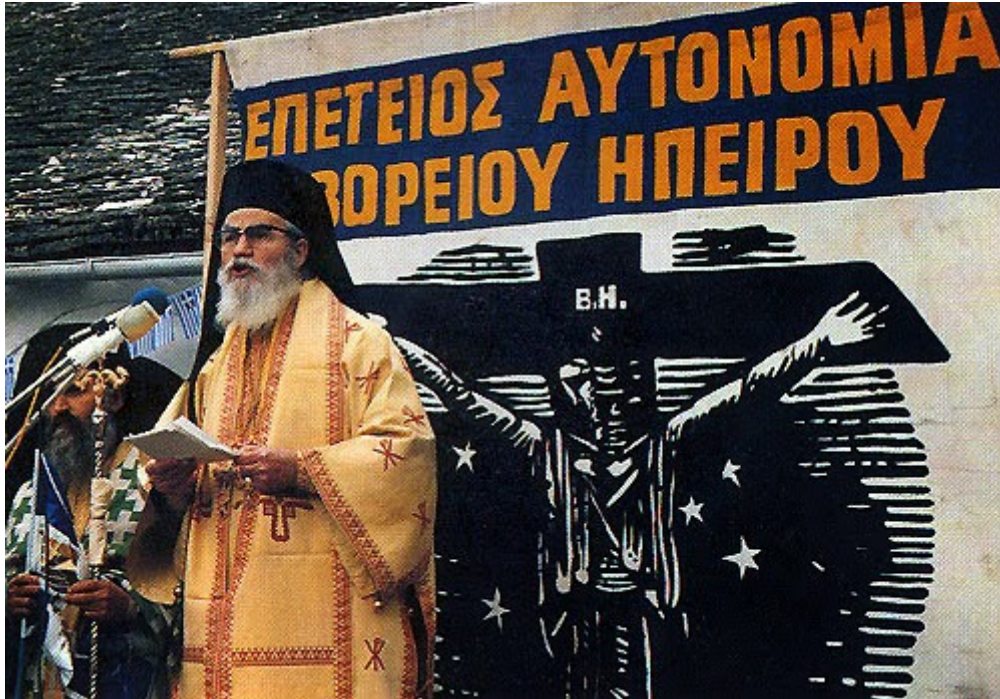

Αφιέρωμα στον “Υψιπέτη Αετό” της Βορείου Ηπείρου

/ Γνώμες

Με αφορμή 24 χρόνια από την κοίμηση του Μητροπολίτη Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης Σεβαστιανού το **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ** παραθέτει ένα κείμενο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας κ. Νικολάου που σκιαγραφεί τα πεπραγμένα του επίγειου βίου του μακαριστού Σεβαστιανού.

Ακολουθεί το κείμενο του Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικολάου.

Ένας άνθρωπος που δεν ξεχνιέται και δεν μπορεί να τον ξεθωριάσει ο χρόνος ή να τον σκεπάσουν οι νέες έμπειρίες. Όσο λειώνει το σώμα του τόσο δυναμώνει ή θύμησή του.

Γεννήθηκε σὲ ἓνα πεδινὸ χωριὸ τῆς Καρδίτσας ἀπὸ γονεῖς δασκάλους. Γεύθηκε τὸ σχολεῖο ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Μεγάλωσε μὲ σεβασμό, ἀρχές, ἰδανικά, παιδεῖα, ἐθνικὴ συνείδηση, φιλοπατρία, πίστη, ὅχι ξερὲς καὶ ἀνούσιες ἀνθρωπιστικὲς ἀξίες ποὺ ἐπιπεδοποιοῦν τὴν ἱστορία, καταβροχθίζουν λαοὺς, ἰσοπεδώνουν πολιτισμοὺς καὶ νεκρώνουν τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλο σχολεῖο τότε, ἄλλο σήμερα! Μὲ χάρισμα τῇ φυσικῇ ζωντάνια καὶ τὴν αὐθεντικότητα, τὴν ἀθωότητα καὶ ὠριμότητα, αὐθόρμητος καὶ ἀρχοντικός, ὁλοκλήρωσε τὶς ἐγκύκλιες σπουδές του καὶ βρέθηκε στὴν Ἀθήνα.

Γεμᾶτος ὄρεξη γιὰ σπουδὴ καὶ προσφορά, γνωρίζει ἱεραποστολικοὺς κύκλους καὶ ἀνθρώπους, ἐμπνέεται, ὀργανώνει τὸν ἐσωτερικὸ του κόσμο, ἀντικρύζει τὸν ἑαυτό του, ἀνακαλύπτει τὴν κλήση του, ἀφιερώνεται στὸν Θεό, διακονεῖ ὡς νεωκόρος στὴν Καπνικαρέα, ἐντάσσεται στὴν ἀδελφότητα θεολόγων «Ἡ ΖΩΗ», ὑποτάσσεται, σὰν ἄλλος σπόρος... σαπίζει, ἐτοιμάζει τὴν καρποφορία του. Δυὸ χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἅγιο Γέροντα Παῖσιο, προερχόμενον ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ ὡς ἐπίσκοπος ἔμελλε μετὰ ἀπὸ χρόνια ὁ ἴδιος νὰ διακονήσῃ καὶ νὰ ἀναδείξῃ, τὴν Κόνιτσα, τὸν πρωτοσυναντᾷ στὸ Μεσολλόγι ὡς συστρατιώτης του στὶς διαβιβάσεις. Ἡ συνυπηρέτησή τους στὸν στρατὸ τῆς πατρίδος, προμηνύει τὴν μυστικὴ συνυπηρέτησή τους στὸ εὐζωνικὸ τάγμα τῆς Ἐκκλησίας.

Σὲ λίγα χρόνια, ἀφοῦ περιῆλθε ὡς ἱεροκήρυκας καὶ πραγματικὸς ἱεραπόστολος καὶ πνευματικὸς δάσκαλος διάφορες πόλεις, τὸν συναντοῦμε στὰ Γιάννενα νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του ὁλόκληρο τὸν διψαμένο γιὰ λόγο καὶ παράδειγμα ἐκεῖ λαό. Ὁ λόγος του ἀπλός, πρακτικὸς, κατανοητός, ἐξαιρετικὰ ζεστός, καρδιακὸς καὶ διεισδυτικός. Ἡ χροιά τῆς φωνῆς του, ἡ χαρακτηριστικὴ προφορά του, ἡ μοναδικὴ ἐκφραστικότητα τοῦ προσώπου του, τὸ διαπεραστικὸ καὶ πεντακάθαρο βλέμμα του συνόδευσαν τὸν λόγο του, ὑπογραμμίζοντας τὴν ἀληθινότητα τοῦ κομιζόμενου μηνύματός του. Ἐπειθε ὁ ἄνθρωπος ὅχι μόνον ὅτι ὅ,τι ἔλεγε τὸ πίστευε, ἀλλὰ κυρίως ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν ἀληθινό. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ νωρὶς ἀγαπήθηκε. Χωρὶς νὰ προσπαθεῖ νὰ στρογγυλεῖ τὸν λόγο του καὶ νὰ ἐπιτηδεύεται στὴ συμπεριφορά του, χωρὶς νὰ ἱκανοποιεῖ ἐγωισμοὺς καὶ μικρόνοιες, ζῶντας μὲ ἀνιδιοτέλεια καὶ εἰλικρίνεια, ἔστω καὶ ἂν ἀπὸ κάποιους κάποτε ἀμφισβητήθηκε, ἀναγνωρίσθηκε. Ἐλεγε ὁ π. Παῖσιος «τοῦ Σεβαστιανοῦ δὲν πρέπει οὔτε μπορεῖς νὰ τοῦ χαλάσεις χατίρι. Εἶναι τόσο καθαρὸς, ὅπως ὅταν τὸν γέννησε ἡ μάνα του».

Ὅλα αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ ἀγαπηθεῖ ἀπὸ τὴ νεότητα καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἀπαιτητικὸ τῆς φίλτρο μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἔκανε ἀνώτερο κατηχητικὸ σὲ 300 μαθητὲς λυκείου ποὺ τοὺς εὑρίσκει στὰ σχολεῖα, σὲ γειτονιές, ἀπὸ φίλους καὶ γνωστούς του. Αὐτὴ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὰ παιδιὰ οὐσιαστικὰ διαμόρφωσε τὴν προσωπικότητά του καὶ τὸν βοήθησε νὰ διατηρήσῃ τὸν νεανικὸ

παλμό τῆς καρδιάς του μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Εἶχε ἐνθουσιασμό, ὁρμή καὶ πάθος γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἀλήθεια, ἐπινοητικότητα, ἀποφασιστικότητα, μεγαλύτερη ἀπὸ τὰ νέα παιδιά ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Σεβόταν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν καὶ νοοτροπία ὅσο ἴσως λίγοι, εἶχε ὅμως τέτοια σαφήνεια, δύναμη καὶ ἐλευθερία στὴν ἔκφρασή του, ὥστε μπόρεσε νὰ διατηρεῖ τὴν διαφορετικότητά τῆς πνευματικῆς φυσιογνωμίας του ἐντελῶς ἀνεπηρέαστος. Δὲν κατάφερε κανένας ἰδεολογικὸς ὁδοστρωτήρας νὰ τὸν πατήσῃ καὶ νὰ τοῦ παραμορφώσῃ τὴν μοναδικότητα τοῦ προσώπου του.

Ἐκεῖ στὰ Γιάννενα δέχθηκε τὸν μεγαλύτερο αἰφνιδιασμὸ τῆς ζωῆς του. Γιὰ πρώτη φορὰ ὑποχρεώθηκε νὰ κάνει αὐτὸ ποὺ δὲν ἤθελε, αὐτὸ ποὺ ποτὲ δὲν ἀποτέλεσε ἐπιδίωξη καὶ ὄραμά του. Ἐξελέγη Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτισης στὰ 45 χρόνια του. Ἐπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὰ Γιάννενα καὶ νὰ ἐξοριθεῖ στὴ φθίνουσα πληθυσμιακὰ ἀλλὰ μαρτυρικὴ γῆ τῆς Κονίτισης. Ἀπὸ τὴν πόλιν μὲ τὸ καινούργιο πανεπιστήμιο, στὰ χωριὰ μὲ τὰ δημοτικὰ ποὺ τὸ ἕνα ἔμελλε νὰ κλείνῃ μετὰ τὸ ἄλλο. Ἀπὸ τὰ παιδιά ποὺ τοῦ ἔδιναν ζωὴ στὸν γηρασμένο πληθυσμὸ ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσε. Ἀπὸ ἕναν λαὸ ποὺ κυνηγοῦσε τὸ μέλλον σὲ ἕνα ποίμνιο ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ μὴν ξεχάσῃ τὸ παρελθόν. Ἀπὸ ἕναν κόσμον ποὺ διψοῦσε τὸν Χριστὸ καὶ τὸν θησαυρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὸς τοῦ τὸν προσέφερε σὲ ἕνα ταλαιπωρημένο καὶ ξεχασμένο κόσμον ποὺ δὲν ἤξερε νὰ ἐλπίζει καὶ δὲν μποροῦσε νὰ θέλῃ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀντέδρασε σὲ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση ὅσο ἐλάχιστοι. Ἴσως ἀπὸ ταπείνωση καὶ ἄρνηση τοῦ ἀξιώματος, ἴσως ἀπὸ ἀνάγκη νὰ συνεχίσει τὴν ἤδη μεσουρανοῦσα ἀποστολή του, ἴσως ἀπὸ ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους προσφέρθηκε ὁλόκληρος, ἴσως ἀπὸ τὴν ὑποψία ὅτι πιθανὸν αὐτὴ ἡ ἐκλογή νὰ ἔκρυβε τὴν πονηρὴ σκοπιμότητα μιᾶς μεθοδευμένης ἐξορίας καὶ διαγραφῆς του ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς διακονίας. Πάντως ἀντέδρασε, εὐγενῶς ἀλλὰ σταθερὰ ἀρνήθηκε, παρακάλεσε γιὰ ἀνάκληση τῆς ἀποφάσεως, δὲν βιάστηκε νὰ συμβιβαστεῖ καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ. Τοῦ ζητήθηκε ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία καὶ ὑποχώρησε. Εὐτυχῶς ποὺ ἔκανε τὸ λάθος! Συνήθως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸ δικό μας.

Σύντομα τὸν συναντοῦμε στὰ χωριὰ τῆς Κονίτισης. Παντοῦ καὶ ἀδιάκοπα νὰ περιτρέχει μονοπάτια, ἀπόμακρους οἰκισμούς, μικρὰ σχολεῖα, ἄδειες πλατεῖες, σκονισμένες ἐκκλησιές, νὰ συναντᾷ ἀνθρώπους, νὰ γεμίζει μὲ τὴν πληθωρικὴ παρουσία καὶ τὸν πλούσιον λόγον του, νὰ δίνει ξανὰ ἀγάπη, κίνηση, ζωὴ, χαρὰ καὶ ἐλπίδα• νὰ βρίσκει νέους, νὰ τοὺς ἐμπνέει, νὰ φτιάχνει τὸ σπίτι τους, οἰκοτροφεῖα, νὰ ὀργανώνει ἐκδηλώσεις, νὰ χειροτονεῖ ἐξαιρετικοὺς ἡθους ἱερεῖς, νὰ ξαναχτυποῦν οἱ καμπάνες. Αὐτοὶ ποὺ σπάνια ἔβλεπαν ἄνθρωπον καὶ περιοχὲς ποὺ

δὲν εἶχαν παπὰ ἀντίκρυσαν γιὰ πρώτη φορὰ δεσπότη. Ὅχι δεσπότη περιφρουρημένο στὸ ψεύτικο καὶ κούφιο μεγαλεῖο του, ὅχι βουλιαγμένο στὴν ὑποτιθέμενη δόξα τοῦ νοσηροῦ ἐγωισμοῦ του, ὅχι ἐπισκέπτη ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ ἐπιβεβαιώσει τὸ κῦρος του, ἀλλὰ πιστὸ κάτοικο τῆς περιοχῆς τους, πατέρα καὶ κοντινὸ ἀδελφό, ὁδηγὸ καὶ συμπαραστάτη στὴν καθημερινότητά τους. Ἐκρυβε περισσότερα ἀποθέματα ζωῆς μέσα του ἀπὸ ὅσα ὅλα τὰ μέλη τοῦ ποιμνίου του μαζί. Ἔδωσε ἀναπνοὲς ζωῆς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἔδωσε τὰ πάντα. Δὲν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του τίποτα.

Ὅμως δὲν πρόσεξε. Ὑπερέβαλε τὶς δυνάμεις του. Δὲν ἄντεξε τὸ σῶμα του, ὁ φυσικὸς ἑαυτός του. Τὸν λύγισε τὸ φιλότιμο καὶ ἡ εὐθύνη του. Γονάτισε. Ἐλειωσε. Γιὰ κάποια χρόνια ἀχρηστεύθηκε.

Τελικὰ ἡ ψυχὴ του ἔδωσε ζωὴ στὸ σῶμα καὶ ξαναγεννήθηκε ἐκ τῆς τέφρας τῆς δοκιμασίας του. Ἐπανεκάμψε. Ἕνας ἄλλος Σεβαστιανός, πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν προηγούμενο, πιὸ ὀρμητικὸς ἀπὸ τὸν παλιό, πολὺ πιὸ νέος ἀπ' ὅ,τι στὴν ἄλλοτε νεανικὴ ἡλικία του. Στὸ μεταξὺ κατασκευάστηκε καὶ ἐγκαινιάστηκε ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμο τὸν Α΄ ὁ Προσκυνηματικὸς ναὸς τοῦ Ἀγίου Κοσμά στὴν Κόνιτσα. Δὲν εἶναι τόσο ὅτι ὅλα ἔγιναν πολὺ ὁμορφα καὶ γρήγορα, οὔτε ὅτι ἀποδείχθηκε ἡ δραστηριότητά του καὶ ἡ ἀνταπόκριση τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ κόσμου. Εἶναι ὅτι δημιουργήθηκε ἕνας ἐμβληματικὸς ναὸς γιὰ νὰ στεγάζει τὸ ἀναγεννητικὸ κήρυγμα τοῦ σύγχρονου Πατροκοσμά καὶ νὰ δώσει ἐλπίδα στὸν ἀναστεναγμὸ τοῦ φυλακισμένου ποιμνίου, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ βλέπει, γιατί τοῦ σφράγισαν τὰ μάτια• μόνο λίγο μπορούσε νὰ ἀκούει, γιατί ἡ φωνὴ τοῦ Σεβαστιανοῦ ἦταν πολὺ δυνατὴ καὶ ἔφτανε μακριά• καὶ περισσότερο μπορούσε νὰ φαντάζεται καὶ νὰ ὀνειρεύεται, γιατί ἡ ψυχὴ καὶ ἡ πίστη του ἦταν ἀκόμη ζωντανές.

Ὁ ἀγώνας του γιὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Βορείου Ἠπείρου μετέφεραν τὴν Κόνιτσα ἀπὸ τὴν ἀφάνεια στὴν ἐπικαιρότητα καὶ ἀπὸ τὴν περιφέρεια στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος, συσπειρώνοντας ὅλον τὸν πνευματικὸ κόσμο τῆς πατρίδας μας γύρω ἀπὸ ἕνα θέμα εὐρείας ἐθνικῆς σημασίας, ἀναντίλεκτης ἀνθρωπιστικῆς σπουδαιότητος καὶ ἐμφανῶν πνευματικῶν προεκτάσεων.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἐξελέγη Μητροπολίτης, Ὑπέρτιμος καὶ Ἐξαρχος Βορείου Ἠπείρου, καθὼς ἡ ἄνοδός του στὸν Ἐπισκοπικὸ θρόνο τῆς Δρυϊνουπόλεως συνέπεσε μὲ τὴν συνταγματικὴ ἀπαγόρευση τῆς θρησκείας καὶ τῆς θείας λατρείας στὴν Ἀλβανία, καθιστώντας τὴν τὴν μοναδικὴ χώρα στὸν κόσμο ποὺ νομικὰ θέσπισε κάθε ἀναφορὰ στὸν Θεὸ ποινικὸ ἀδίκημα, ὑποσχέθηκε ἄνευ ὅρων ἀγώνα ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῶν σκλαβωμένων Βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας. Ἀφοῦ ὀργάνωσε τὴ Μητρόπολή του, ἀφοῦ ἰσχυροποίησε τὴν ἐκκλησιαστικὴ βάση του,

ἀφοῦ οἰκοδόμησε τὸ σῶμα τῶν πιστῶν συνεργατῶν του, ἀνέδειξε τὸ Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα στὴν πολιτικὴ σκηνὴ καὶ τὸ ἔκανε σημαία καὶ λάβαρο τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα του. Ἡ Κόνιτσα τῆς ἀφάνειας ἔγινε γνωστὴ σὲ ὅλον τὸν κόσμον.

Ἔδωσε μὲ ἐπιτυχία τὴν φιλοπατρία μὲ τὴν πίστη καὶ ἔδωσε στὸ ἐθνικὸ θέμα χριστιανικὴ διάσταση. Τὸν πολέμησαν μὲ ὅπλα τῆ συκοφαντίας, τὴν παραπλάνηση, τὶς ἀπειλὲς καὶ τοὺς ἐκφοβισμοὺς καὶ δὲν πτοήθηκε. Προσπάθησαν νὰ τὸν ξεγελάσουν, νὰ τὸν κολακεύσουν, νὰ τοῦ ὑποσχεθοῦν. Τὸν κατηγορήσαν ὡς ἀναρμόδιο. Δὲν τὰ κατάφεραν. Τὸν ἀποκάλεσαν ἐθνικιστὴ, φασίστα καὶ πατριδοκάπηλο σὲ μέρες ποὺ ἡ ἀντεθνικὴ προπαγάνδα ἀπέκτησε θεσμικὴ πολιτικὴ κατοχύρωση. Ὁ ἄνθρωπος τῆς γενικευμένης ἀναγνώρισης στὴν κοινωνία τῶν Ἰωαννίνων ἀπέκτησε ἐχθροὺς μέσα στὴν Κόνιτσα καὶ ἀνάμεσα στὰ κατευθυνόμενα ἀπὸ σκοπιμότητες καὶ συμβιβασμοὺς ὅργανα τῶν βορειοηπειρωτῶν τῆς ἐλεύθερης πατρίδας, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦσαν νὰ ξεχάσουν τοὺς σκλαβωμένους συγγενεῖς τους παρὰ νὰ ἀκούσουν τὸν ἀναστεναγμὸ τους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σεβαστιανοῦ. Ὅμως «τόξον δυνατῶν ἠσθένησεν καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν».

Ὁ ἥρεμος, πρᾶος καὶ ἄγνός ἡρωισμὸς καὶ ἡ τόλμη του ἐνέπνευσαν νέα παιδιὰ καὶ τὰ συσπείρωσαν κοντὰ του. Ἡ νεολαία του χωρὶς καμμία ἀμφιβολία ἢ ἀνόητη ὑπερβολὴ ἦταν ὅχι πολυάριθμη ἀλλὰ ἡ δυνατότερη νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Γιατὶ δὲν στηριζόταν στὴν ὀργὴ τοῦ ἀδικημένου οὔτε στὴν ἀγανάκτηση καὶ τὸν ἐγωισμὸ τοῦ φανατισμένου ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ γίνει ἥρωας. Τὸ θεμέλιό της ἦταν καθαρὰ πνευματικόν. Εἶχε πίστη στὸν Χριστό, ἀνιδιοτέλεια, πάθος γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκαιο, ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ξεχασμένο καὶ σκλαβωμένο. Ἡ ΣΦΕΒΑ δὲν κατέβηκε στὸν δρόμο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει κάποιες σκοπιμότητες ἢ νὰ προβάλει τὸ φιλόδοξο ὄραμα ἐνὸς φαντασμένου ἱεράρχη, οὔτε ἀργότερα ὁ ΠΑΣΥΒΑ ὀργάνωσε συνέδρια γιὰ νὰ βροῦν ἀντικείμενο ἐνασχόλησης κάποιον παροπλισμένο ἐκπαιδευτικοί, στρατηγοὶ καὶ διπλωμάτες. Ὅλα γίνονταν γιὰ ἓναν ἱερὸ σκοπὸ• γιὰ νὰ ἀκουσθεῖ ἡ φιμωμένη φωνὴ τῶν βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας καὶ νὰ ὁμολογηθεῖ στὸν ναρκωμένο κόσμον μας ἡ πίστη στὸν Χριστό. Ὁ Σεβαστιανὸς αὐτοανακηρύχθηκε πρέσβυς τῶν ἀδικημένων, ἐκπρόσωπος τῶν σκλαβωμένων, κραυγὴ τῶν προδωμένων, παρηγορία τῶν πονεμένων, ἀνύστακτος προστάτης τῶν διωκομένων καὶ μόνιμος πονοκέφαλος τῶν ἔνοχα συμβιβασμένων πολιτικῶν καὶ δῆθεν ἰσχυρῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Πάντα πρᾶος καὶ δυναμικὸς μαζί. Ταπεινὸς καὶ σεμνὸς παρὰ τὴ δημόσια προβολὴ του, ἀκούραστος παρὰ τὴν ἀσθενικὴ φύση του, ἱεραποστολικὸς καὶ μοναχὸς ταυτόχρονα. Ἡ μυστικὴ κραυγὴ τῆς καρδιάς του πιὸ εὐλόγη ἀπὸ τὸ χαρισματικὸ στόμα του. Ἕνας πονεμένος ἄρχοντας μὲ ἐκεῖνο τὸ ἔξυπνο χαμόγελο, ἄνθρωπος

προσευχῆς καὶ ἀλάνθαστης σκέψης. Λεβέντης πραγματικός!

Μὲ τὰ ὑλικά εἶχε ἰδιάζουσα σχέση. Ἀνοιχτοχέρης, φιλόξενος, δοτικός στοὺς ἄλλους, ὀλοκληρωτικὰ αὐτοπροσφερόμενος. Καθόλου νοσηρὰ προστατευόμενος καὶ ἀσφαλιζόμενος. Ὁ ἴδιος ὀλιγαρκής, καὶ ὄχι μόνον. Φτωχὸς κατ' ἐπιλογὴν. Τὰ ροῦχα του πάντα στὸ ὄριο τῆς φθορᾶς. Ἀπὸ ἀρχιερατικά τὰ ἀναγκαῖα. Εἶχα τὴν εὐλογία, τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του νὰ διανυκτερεύσω στὸ κελλί του. Κελλὶ ἀσκητῆ, οὔτε κἂν συνήθους μοναχοῦ. Μιὰ κουρελοῦ στὸ πάτωμα. Ἐνα κρεβάτι σιδερένιο νοσοκομειακό, παλαιοῦ τύπου μὲ σοῦστες, στρῶμα βαμβακερό, πατημένο, σκεπασμένο μὲ μιὰ ὑφαντὴ παλιὰ κουβέρτα. Μιὰ ξυλόσομπα κυλινδρική μαντεμένια. Λίγα ράφια μὲ τὰ ἀπαραίτητα βιβλία, Καινὴ Διαθήκη, Προσευχητάρι, Ὁρολόγιο κ.λπ. Κανὰ δυὸ εἰκόνες ἀπλές. Ἐνας μικρὸς σταυρός. Ἀπέναντι στὸν τοῖχο κρεμασμένα δύο ζωστικά παλιά, τὸ ἓνα ἐμφανῶς ξεθωριασμένο, καὶ ἓνα παντελόνι, τὸ ὁποῖο ὅταν ἀργότερα τὸ κληρονόμησα διαπίστωσα ὅτι ἦταν λειωμένο καὶ μπαλωμένο. Εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ σχίζεται. Ἐνα δωμάτιο γεμᾶτο ἀλήθεια, χωρὶς κανένα βάρος ματαιότητος. Αὐτὸς ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονταν ὁ κόσμος τὰ χρήματα καὶ τὶς οἰκονομίες του, αὐτὸς ποὺ διαχειριζόταν ἑκατομμύρια δραχμές, αὐτὸς ποὺ τάιζε καὶ ἔντυνε χιλιάδες πεινασμένους, δὲν εἶχε οὔτε σκέψη νὰ κρατήσῃ κάτι γιὰ τὶς ὑποτιθέμενες ἀνάγκες του.

Στὶς μέρες του, ἡ Κόνιτσα εἶδε κόσμο ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθεῖ. Τὰ ξενοδοχεῖα τῆς γέμιζαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σεβαστιανοῦ, τὰ μαγαζιά λειτουργοῦσαν χάρις σ' αὐτόν. Στὴν ἀξέχαστη κηδεῖα του περισσότεροι ἀπὸ 12.500 ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ ὄχι μόνον, ἔτρεξαν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀναγνώρισή τους στὸν ἥρωα καὶ πατέρα τους, στὸ πρότυπο καὶ παράδειγμά τους.

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του, καὶ ἡ ζωὴ του δὲν μπορεῖ νὰ διαγραφεῖ ἀπὸ τὴν ὀθόνη τῶν ἀναμνήσεών μας. Γεγονότα, περιστατικά, συζητήσεις, λόγια, ἐντυπώσεις ἔρχονται καὶ ἐπανερχονται ἐνισχυμένα μέσα μας. Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴ σύγχρονη πραγματικότητα, ζῶντας μιὰ ὑπουλη πνευματικὴ ὑποδούλωση κάτω ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἀπειλητικὲς συνθῆκες γιὰ τὴν ὑπόσταση τοῦ ἔθνους μας, ψάχνοντας ἀπεγνωσμένα κι ἐμεῖς γιὰ τὴν παρηγοριὰ μιᾶς ἀνάλογης προφητικῆς παρουσίας στὶς μέρες μας, διαπιστώνουμε ὅτι οἱ μεγάλοι εἶναι σπάνιοι καὶ ἀδιάδοχοι, καὶ ὅτι τέτοιοι δὲν γεννιῶνται ἀπὸ μόνοι τους, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοὺς δίνει ὅποτε καὶ σὲ ὁποιους Ἐκεῖνος κρίνει. Ὡστόσο, ἐμεῖς πρὶν καταρρεύσουμε ἀπὸ ἀπογοήτευση γιὰ τὴ σημερινή μας παρακμὴ, κρατιόμαστε πάνω στὸν ἀντίλαλο τῆς δυνατῆς φωνῆς του στὸ Μαυρόπουλο καὶ στὴν κοιλάδα τοῦ Δρίνου ποταμοῦ κάθε Πάσχα: «Κουράγιο, ἀδελφοί μας Βορειοηπειρῶτες, μὴν ἀποκάμνετε! Δὲν εἴσθε μόνοι. Κοντὰ σας εἶναι ὁ Νικητὴς τοῦ Θανάτου, ὁ Ἀναστὰς Κύριος. Αὐτὸς πιστεύομεν ἀκραδάντως, σύντομα θὰ δώσει καὶ τὴν ἰδικήν σας

ἀνάστασιν, τὴν ἀνάστασιν τῆς Βορείου Ἡπείρου. Καὶ ὅλοι μαζί ἐν ἀγαλλιάσει θὰ ψάλλουμε τὸν νικητήριον παιᾶνα: Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἡ Βόρειος Ἡπειρος Ἀνέστη!».

Κι ἐμεῖς, ὅσοι κρατᾶμε τὴν πίστη, τὴν ὁμολογία καὶ τὴν προσευχή μας, δὲν ἀποκάμνουμε, γιατί πιστεύουμε ὅτι ὁ Σεβαστιανὸς ζεῖ. Μόνο ποὺ ἐμεῖς ζῶντας στὰ ἑλληνοχώρια τῆς γήινης σκλαβιάς μας, μὲ σβησμένα τὰ φῶτα τῶν πνευματικῶν πόθων μας, σὰν ἄλλοι φοβισμένοι βορειοηπειρῶτες, ἀκοῦμε ἀπὸ τὸ Μαυρόπουλο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καθὼς αὐτὸς γιορτάζει τὸ αἰώνιον Πάσχα στὶς κορυφές της, στεντόρια τῇ φωνῇ του νὰ ἀντηχεῖ στὰ αὐτιά μας παρηλλαγμένη: «Κουράγιο περιλειπόμενοι, ἀδελφοί μου, ὅσοι κρατιέστε στὴν πίστη στὸ Χριστὸ καὶ στὴν ἀγάπη στὴν Ἑλλάδα, μὴν ἀποκάμετε μὲ ὅσα βλέπετε. Δὲν εἴσθε μόνοι. Κοντά σας εἶναι ὁ Νικητὴς τοῦ Θανάτου, ὁ Ἀναστὰς Κύριος. Σύντομα θὰ περάσει ὁ πνευματικὸς διωγμὸς καὶ ὅλοι μαζί ἐν ἀγαλλιάσει θὰ ψάλλουμε τὸν νικητήριον παιᾶνα: Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἡ Ἑλλάδα μας κι ὁ κόσμος μας Ἀνέστη!».

Πηγή Κειμένου: **sfeva.gr**